

Arrest

nr. 253 369 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2018 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 oktober 2020 verklaarde de verwerende partij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2018 werd ingediend en op 29.09.2020 werd geactualiseerd door :

T., B. (...)

geboren te Grozny op 24.09.1978

nationaliteit: Russische Federatie

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene vroeg op 22.02.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 30.09.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 31.10.2014 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan in België. Ook deze asielprocedure werd afgesloten met een weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming door de RVV en dit op 26.10.2015. De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 jaar voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Echter, er dient opgemerkt te worden dat dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Tsjetsjenië aangezien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou. Verder verklaart betrokkene dat zijn echtgenote, mevrouw [T.O.], en zijn drie minderjarige kinderen, [T.R.], [T.S.] en [T.S.], door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) erkend werden als vluchtelingen. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich tijdelijk naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het

grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn echtgenote en kinderen, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, hoewel betrokkene verklaart dat hij contact heeft met zijn kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat hij hier in België zou kunnen verblijven waardoor hij als natuurlijke voogd als dusdanig legaal verblijf te worden toegekend zodat hij zijn wettelijk taak naar behoren zou kunnen vervullen, uit zowel het administratief dossier als uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert een aantal jaren niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn echtgenote en de kinderen zodat er geen sprake (meer) is van een familieleven met zijn echtgenote en zijn kinderen. Ook legt betrokkene geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden of materiële banden (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) heeft met zijn kinderen. Het loutere feit dat betrokkene bij onderhavige aanvraag medische attesten betreffende zijn dochter [S.] voorlegt evenals de beslissing van het CGVS om zijn echtgenote en kinderen te erkennen als vluchtelingen, vormt geen afdoende bewijs dat betrokkene nog daadwerkelijke banden heeft met zijn kinderen of echtgenote. Bijgevolg kan het aangehaalde element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dit artikel hier niet van toepassing is aangezien er geen maatregelen betreffende de kinderen worden genomen maar enkel voor betrokkene, die meerderjarig is. Vervolgens verwijst betrokkene naar de ernstige medische problematiek van zijn dochter [S.]. Ook dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. In onderhavige aanvraag wordt immers duidelijk vermeld dat "mantelzorg is nodig door de moeder in een stabiele en veilige leeromgeving". Uit niets blijkt dat betrokkene mee instaat voor de verzorging van het kind of dat zijn aanwezig absoluut vereist is. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert. Ook verwijst betrokkene naar zijn zeer sterke sociale banden die hij zou hebben met België en zijn autochtone bevolking. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hem onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder meent de advocaat van betrokkene dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënt zijn verzoek moet richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. Ook verklaart betrokkene dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn. Ook vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem in zijn huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf". Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring heeft gehad met de strafrechter, er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is en hij dus geen gevaar vormt voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen

die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tot slot beweert betrokkene dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat deze hogergenoemde problemen, indien deze al zouden bestaan, gelden voor alle Tsetsjenen die via de gewone procedure aan aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Tsetsjeense burgers. De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 22.02.2011 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en een werkbelofte voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 29 oktober 2020 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“(…) De heer, die verklaart te heten: T., B., 24.09.1978 Grozny Russische Federatie

(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, (…) binnen 30 dagen na de kennisgeving.

(…) REDEN VAN DE BESLISSING:

(…) Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.”

Hij betoogt als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt geargumenteerd: de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen de duur van de gevoerde procedures is onvoldoende om als onredelijk lang beschouwd te worden een schending van art. 3 EVRM is niet bewezen er is geen bewijs dat verzoeker wegens geweld en onderdrukking zijn land van herkomst diende te verlaten een schending art. 8 EVRM is niet bewezen de overige elementen inzake integratie edm. worden niet onderzocht omdat zij behoren tot de gegrondheidsfase De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker verblijft in België, heeft zich goed geïntegreerd en is hier ondertussen bijna 10 jaar. Ook zijn gezin weze

zijn vrouw en kinderen zijn hier. Verzoeker meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met dit belangrijk element dat aanleiding dient te geven tot een legaal verblijf in hoofde van verzoeker. Het is volkomen ten onrechte dat er wordt gesteld in de bestreden beslissing dat er geen rekening kan gehouden worden met de ingeroepen redenen van geweld en onderdrukking in het land van herkomst, aangezien geen bewijzen voorliggen, dit terwijl de vrouw en kinderen van verzoeker hun asielaanvraag wél is aanvaard geworden, en zij ingevolge hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst. In deze omstandigheden verzoeker verplichten om naar zijn geboorteland terug te keren om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen is totaal onredelijk en in strijd met art. 3 en 8 EVRM. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, weze enerzijds de humanitaire situatie hier in België en anderzijds de redenen op basis van dewelke verzoeker en zijn kinderen en vrouw naar België zijn gevlucht teneinde zich in veiligheid te kunnen stellen, redenen die aanvaard zijn voor diens vrouw en kinderen, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW. Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf. Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoekster.”

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeksters in haar verzoekschrift opgeworpen motieven. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het niet indienen van een asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster met België heeft. Het feit dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève en deze werd afgewezen, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werden erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat de asielaanvraag van verzoeker werd verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie. De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend. Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat er geen bewijzen voorliggen inzake geweld en onderdrukking in het land van herkomst, terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld en ook de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst dit gezien de aanwezigheid van minderjarige kinderen die hier sedert vele jaren naar school gaan en ook ingevolge hun statuut onmogelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst zonder hun statuut te verliezen. Dat er een zeer goede band is tussen verzoeker en diens kinderen en

hij zijn kinderen elke dag ziet, ophaalt op school, er contact mee heeft en dit tot grote tevredenheid van de kinderen zelf en ook van verzoeker. Dat dient vastgesteld dat verzoeker reeds bijna 10 jaar in België verblijft zonder legaal verblijf, doch anderzijds zijn familieleden alle wel legaal verblijf in België hebben, en het wenselijk voorkomt dat verzoeker tevens legaal verblijf bekomt, en zodoende het nodige kan doen teneinde eigen inkomsten te verwerven. Dat het buiten de wil is van verzoeker dat dit niet is kunnen doorgaan. Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad en bereid is om deze desgewenst onmiddellijk aan te tonen. Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.3. In een derde middel werpt verzoeker op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.”

Hij betoogt als volgt:

“Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker tot op heden in België verblijft en zodoende dienstig zich kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden. Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden. Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden. Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden. De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen; Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie”.

2.4. In een vierde middel werpt verzoeker op:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling dooreen materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Hij betoogt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen. Dat het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied en medegaande sterke integratie en onmogelijkheid tot terugkeer in zijne hoofde alleszins in hoofde van diens kinderen als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land

van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001,79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft: er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren de verzoeker is totaal verankerd temeer haar vader en broers hier legaal ver - blij hebben er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en ook de broer van verzoeker werkt hier sedert jaren als elektriker en levert zijn bijdrage aan de maatschappij er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer niet enkel door de gebeurtenissen van destijds, maar ook door de ondertussen verstreken tijd en aanwezigheid van minderjarige kinderen Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie en deze van zijn kinderen ten zeerste ontwricht zal zijn. " Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar TSJETSJENIË moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden".

2.5. In een vijfde middel werpt verzoeker op:

"SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT"

Hij betoogt als volgt:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid na al die tijd een reëel risico op bedreiging loopt. Dat alle personen die gedurende lange tijd afwezig zijn geweest als verdacht worden beschouwd door het regime KADYROV en als potentiële rebel worden beschouwd met alle nadelige gevolgen vandien. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij. Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

2.6. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.7. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van *"de beginselen van behoorlijk bestuur"*. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt verzoeker toe te

duiden welke andere beginselen hij precies geschonden dan het reeds door hem aangehaalde redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens ontbeert het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande de wijze waarop het verbod van discriminatie alsook het gelijkheidsbeginsel werden geschonden.

Deze onderdelen van de middelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De Raad gaat in beroep dus niet zelf beoordelen of de door verzoeker ingeroepen omstandigheden al dan niet buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2.10. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.11. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde de aanvraag om verblijfsmachtiging om die reden onontvankelijk. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in casu het begrip buitengewone omstandigheid zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een andere manier heeft ingevuld dan werd gedeut in de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

2.12. De verwerende partij beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling of omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij dient wel concreet toe te lichten hoe ze die bevoegdheid aanwendt en meer bepaald te verduidelijken waarom de door een vreemdeling aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als buitengewoon, *quod in casu*. De verwerende partij heeft de door verzoeker aangehaalde omstandigheden manifest niet *“zomaar aan de kant geschoven”* zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift. De verwerende partij dient bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet te verduidelijken welke elementen wel kunnen leiden tot regularisatie, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Zij dient ook niet nog eens apart te motiveren waarom de reeds afzonderlijke beoordeelde en niet als buitengewoon aanvaarde omstandigheden, in hun geheel genomen ook niet leiden tot de aanvaarding van buitengewone omstandigheden. De Raad ziet niet in hoe niet-aanvaarde buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch nog kunnen leiden tot de conclusie dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Verzoeker acht de motivering van de eerste bestreden beslissing voorts niet afdoende, nauwkeurig en volledig, maar dit is niet meer dan een oprisping van zijn kant. Hij kan gezien de motieven die figureren in de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk opwerpen dat er sprake is van het *“automatisch afleveren”* van een negatieve beslissing. Verweerder heeft rekening gehouden met en heeft gemotiveerd aangaande omstandigheden die eigen zijn aan verzoeker. Verzoeker betwist alleszins niet dat de besproken elementen deze zijn die zijn zaak kenmerken. Hij stelt ook nergens dat er met bepaalde elementen geen rekening is gehouden.

2.13. Verzoeker werpt op dat er sprake is van een *“verkeerde invulling”* van de discretionaire bevoegdheid *“gezien deze in het verleden anders werd ingevuld”*, en verwachtte minstens een motivering waarom deze bevoegdheid thans anders wordt ingevuld. De wijze waarop de discretionaire bevoegdheid in het verleden anders werd ingevuld wordt echter niet nader toegelicht door verzoeker, zodat de Raad er niet verder op ingaat. Voorts is het niet omdat de verwerende partij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, dat zij de ratio legis schendt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch dit is niet meer dan het uiten van frustratie voor de bestreden beslissing die haar niet aan het wankelen kan brengen.

2.14. Verzoeker betoogt dat er voor hem geen enkel beletsel bestaat om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen en zich hierbij te beroepen op buitengewone omstandigheden. De Raad ziet niet in hoe dit een dienstig betoog kan zijn. De eerste bestreden beslissing duidt er net op dat er geen beletsel was om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en hierbij buitengewone omstandigheden in te roepen. Het is niet omdat ze niet worden weerhouden door de verwerende partij dat verzoeker wordt verhinderd om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.15. Verzoeker betoogt: *“Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève [...] doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.”* Echter blijkt uit de eerste bestreden beslissing niet dat de verwerende partij zou hebben geweigerd om bepaalde elementen op hun merites te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt nergens gesteld dat elementen, die reeds aan bod zijn gekomen bij de verworpen verzoeken om internationale bescherming, om die reden niet meer in ogenschouw worden genomen.

2.16. Een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming doet volgens verzoeker niets af aan de onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland. Hij wijst op het afzonderlijk voorwerp en de eigen finaliteit van enerzijds de asielprocedure en anderzijds de regularisatieprocedure en de vereiste van een nieuwe beoordeling.

2.17. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat een asielprocedure en een regularisatieprocedure elk een andere finaliteit hebben en een afwijzing van een asielaanvraag niet per definitie een afwijzing van de regularisatieaanvraag tot gevolg moet hebben. Echter, een verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar de beoordeling die werd gemaakt in het licht van de twee asielprocedures die verzoeker heeft doorlopen, is wel relevant, aangezien in deze procedures de onveilige toestand in het land van herkomst van verzoeker aan bod kwam, maar niet leidde tot een erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (cf. RvV 26 oktober 2015, nr. 155 305 en RvV 30 september 2011, nr. 67 726). Blijkens de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, heeft verzoeker niet meer gedaan dan te stellen dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië *“nog altijd niet gezond [is]”*, waarna hij verwees naar het reisadvies voor Tsjetsjenië van de FOD Buitenlandse Zaken. Tevens verwees verzoeker naar artikel 1 van het

Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984 en naar artikel 3 van het EVRM.

De motivering in de eerste bestreden beslissing is dan ook pertinent waar hierin wordt gesteld:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Betrokkene beweert dat het politieke en sociaal-economische klimaat in Tsjetsjenië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar het negatief reisadvies dat de FOD Buitenlandse Zaken geeft voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië. Echter, er dient opgemerkt te worden dat dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet noodzakelijkerwijze dient terug te keren naar Tsjetsjenië aangezien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.”

2.18. Voormelde passage wordt door verzoeker niet onderuit gehaald door louter te poneren: *“Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar TSJETSJENIË moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in diens persoonlijke ontwikkeling en misschien zelfs gedood zal worden”*.

2.19. Het stond verzoeker vrij om na de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming, in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag concrete elementen aan te brengen die in zijn specifiek geval wijzen op een risico op een onmenselijke of onterende behandeling of straf bij terugkeer naar zijn herkomst-land. Slechts dan komt het aan de verwerende partij toe om één en ander te onderzoeken. Verzoeker heeft echter geen enkel concreet element aangebracht dat betrekking heeft op zijn situatie. Verzoeker kan er zich niet van afmaken door erop te wijzen dat de asielaanvraag van zijn familieleden wel werd aanvaard en dat de verwerende partij dus zelf een onderzoek diende te verrichten naar zijn herkomst-land. Elk verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld op zijn eigen merites. De Raad wijst er ook nog dat verzoeker blijkens het administratief dossier afstand heeft gedaan van zijn derde asielaanvraag op 16 december 2015 en nadien geen enkel verzoek om internationale bescherming meer heeft ingediend.

2.20. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, *“Dat alle personen die gedurende lange tijd afwezig zijn geweest als verdacht worden beschouwd door het regime KADYROV en als potentiële rebel worden beschouwd met alle nadelige gevolgen vandien”* en dat hij bij terugkeer *“misschien zelfs gedood zal worden”*, volstaat het om op te merken dat verzoeker zulks niet ontwikkeld heeft in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Verzoeker kon dan ook bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de verwerende partij dit grondig zou gaan uitspitten. Het is thans ook niet meer dan een bloot betoog. Op grond hiervan kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aanvaard. Dit verdragsartikel vereist immers dat een verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs. Verzoeker faalt hierin en blijft steken in beweringen. Hij kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd in de door hem opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM en zijn eis dat verweerder allerlei onderzoeken in dit verband zou moeten voeren. Vermits geen schending blijkt van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin een schending worden weerhouden van artikel 13 van het EVRM, dat slechts kan zijn geschonden in combinatie met een ander artikel van hetzelfde verdrag.

2.21. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat betrekking heeft op het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu ligt geenszins een aanvraag tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus voor, doch wel een verblijfs-

aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat indien verzoeker van oordeel is dat de situatie in zijn herkomstland dermate problematisch is dat hij niet kan terugkeren, de bestreden beslissing hem geenszins verhindert om alhier een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.22. De bestreden beslissing stelt: *“Bovendien dient er opgemerkt te worden dat, hoewel betrokkene verklaart dat hij contact heeft met zijn kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat hij hier in België zou kunnen verblijven waardoor hij als natuurlijke voogd als dusdanig legaal verblijf te worden toegekend zodat hij zijn wettelijk taak naar behoren zou kunnen vervullen, uit zowel het administratief dossier als uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert een aantal jaren niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn echtgenote en de kinderen zodat er geen sprake (meer) is van een familieleven met zijn echtgenote en zijn kinderen. Ook legt betrokkene geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden of materiële banden (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) heeft met zijn kinderen. Het loutere feit dat betrokkene bij onderhavige aanvraag medische attesten betreffende zijn dochter Stella voorlegt evenals de beslissing van het CGVS om zijn echtgenote en kinderen te erkennen als vluchtelingen, vormt geen afdoende bewijs dat betrokkene nog daadwerkelijke banden heeft met zijn kinderen of echtgenote. Bijgevolg kan het aangehaalde element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker brengt niets concreets aan dat deze passage aan het wankelen kan brengen. Hij betoogt, *“Dat er een zeer goede band is tussen verzoeker en diens kinderen en hij zijn kinderen elke dag ziet, ophaalt op school, er contact mee heeft en dit tot grote tevredenheid van de kinderen zelf en ook van verzoeker”*, doch dit zijn niet meer dan blote beweringen. Dit is niet het door de verwerende partij gevraagde bewijs *“waaruit zou blijken dat hij momenteel nog effectieve en/of affectieve banden of materiële banden (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) heeft met zijn kinderen”*. Ook verzoekers betoog dat in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst de situatie van zijn kinderen ten eerste ontwricht zal zijn is niet meer dan een blote bewering.

2.23. De motivering in de eerste bestreden beslissing, *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 22.02.2011 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en een werkbelofte voorlegt en dat hij vele vrienden en kennissen zou hebben) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”* is afdoende, deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit weerspiegelt de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers in het in de eerste bestreden beslissing aangehaalde arrest van december 2009 *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Verzoeker toont niet aan waarom omtrent de elementen van integratie, werkbereidheid en een lange duur van verblijf in het Rijk in zijn geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State diende te worden geoordeeld. Zo toont hij geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen vanuit zijn land van herkomst.

2.24. Verzoeker is van oordeel dat de elementen die zijn zaak kenmerken, waaronder een *“zeer verregaande integratie én het feit dat verzoeker steeds de wil om te werken heeft gehad”* in alle redelijkheid dienden te worden beschouwd als een voldoende grond voor regularisatie, maar hiermee verkrijkt hij zich totaal op het onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging, wat hogerop werd geëist.

2.25. Het is doorheen het verzoekschrift duidelijk dat verzoeker is gefrustreerd door de eerste bestreden beslissing en de mening is toegedaan dat ze niet deugt. De woorden *“ten onrechte”* en *“totaal onredelijk”* figureren tot treurens toe in het verzoekschrift. Het is tevens duidelijk dat verzoeker volhardt in de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden en van oordeel is dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst waarmee hij *“geenszins gebaat is”*. Ook de woorden *“wel degelijk”* figureren ettelijke malen in het verzoekschrift. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus blij geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van zijn zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet behoort tot

zijn bevoegdheid. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere eigen beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur zijn ruime discretionaire bevoegdheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze heeft aangewend of in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het is ook niet omdat de verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, dat ze om die reden alleen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA